

Jasmina se predstavi!

Pri 12. letih sem napisala svojo prvo poskusno pesem. In za njo je sledilo še več poskusnih pesmi. Pesmi otroka, ki piše kar vidi, kar sliši in kar želi sporočiti. Ohranila sem te pesmi. Ni jih bilo veliko. Od nekdanj sem prebirala rada pesmi in se jih učila. Privlačile so me pesmi, ki so mi v ušesih lepo zvene in sem jih začutila v globino duše.

V srednji šoli med leti 2002 in 2004 sem ponovno začela pisati najstniške pesmi. Pesmi, ki so hotele na papir. Besede, občutki, sporočila, ki so vrela iz mene, pa sploh ni bilo moje – ne iz tega življenja. Pisala sem o izkušnjah, o izgubah, o razočaranju, o bolečinah, o smrti, o ljubezni... in še in še, pa tega nisem takrat še doživela. Od nekdanj sem se znala postaviti v vlogo drugih oseb, čutiti z njimi in jih razumeti.

Kasneje sem tudi jaz doživljala ljubezenska razočaranja, srčne bolečine o katerih sem pisala. Boleče izkušnje, ki so v meni prebudile še več pesniškega navdiha.

In tako sem se po 20. letu starosti (študentska leta) začela spraševati o življenju, o smrti, o tistem nekaj več, o življenjski poti, o smislu. Napisala sem še nekaj poslednjih pesmi in z njimi izlila še zadnje kapljice bolečine in trpljenja.

Bila sem gosenica, ko sem pisala te pesmi. Ko se gosenica ni več oklepala svoje goseničnosti, ko se je odločila, da bo naredila spremembo, ko je prisluhnila srcu in konec leta 2009 stopila na pot osebnostne rasti, se je začela velika "duhovna" preobrazba, zavest se je razširila in pisanje pesmi se je zaključilo.

Gosenica je umrla, umrlo je vse kar ji ni več služilo. Rodil se je metulj, ki je poletel in preden je vzletel, je nastala še zadnja pesem...

NOV DAN (l. 2011)

Nov se dan z zoro prebuja
lepota jutra se nam ponuja.
Ko v vsak temen kot žarek posije
se svet v najlepših barvah razlije.

Lepota očem se razkrije
najlepša melodija se odvije
občutek sreče telo preplavi
ljubezen vsako srce omami.

Ko prisluhnem bitju srca
takrat se zavem, da sem doma.
Spokojnost in mir mi preplavita telo
vse je tako čudovito lepo.

Moj um odplava daleč stran
moj notranji jaz se prikaže na plan.
Trenutek se v večnost ujame
čarobnost tega me povsem prevzame.

Jaz vem, da bo čarobnega dne prišel spet tisti navdih, navdih metulja, ki bo želel pripovedovati pesmi življenja. O radosti, o sreči, o brezpogojni ljubezni, o univerzumu, o svobodi in o biti tukaj in sedaj!

Dragi bralci, ki boste prebirali te pesmi, zavedajte se, da so plod najstniške duše – tiste gosenice, ki je morda nekoč bila tudi del vas in vašega razmišljanja. Izdelujem zbirko teh »goseničnih« pesmi. Z nekaterimi pesmimi se sedaj, po določenih življenjskih izkušnjah in spoznanjih, ne strinjam, pa vendar jih sedaj ne bom zavrgla samo za to, ker sem v rasti metulja – tisti trenutek je bilo za gosenico prav tako.

Predstavitev (napisana julija, 2011) in nekatere pesmi najdete tudi na:
<http://literarni-val.usersboard.net/t3310-jasmina-erjavec>

Jasmina Erjavec

NEKAJ PESMI IZ MOJE ŠE NEOBJAVLJENE ZBIRKE

DAN MRTVIH (I. 1998)

Dan mrtvih je takrat,
ko jim sveče prižgemo
in se spomnimo na dan,
ko z njimi skupaj smo bili
in z njimi rajali,
da je veselo bilo.

A zdaj stoje jočemo,
ob v etru hladnem,
ki boža nam lase,
kakor nam je nekoč
delal ta nekdo,
ki ga zdaj več ni
in ga tudi ne bo,
ker v temnem grobu
pokopan za večno leži.

LJUBEZEN (I. 2002)

Premamilo me je,
prevzelo me je,
srce v divji ritem podalo se je.

Ljubezen na prvi pogled,
ki vzame ti sapo,
ki v želodcu te zaščemi,
neustavljivo hrepenenje se prebudi.

On, je vse kar srce si želi.
Popolnejšega fanta od njega ni,
vse, čisto vse ima...
vendar zavedam se,
da ta popolnost samo za moje sanje velja.

Nobeden človek na svetu popoln ni,
le ljubezen med oblake te spusti,
v sanjah živiš,
ne vidiš grdega sveta,
vidiš le njega in verjameš,
da rad te ima!

PLIŠASTI MEDVEDEK (I. 1999)

Moja sestra plišastega medvedka ima,
nikomur ga ne da,
kaj šele pokaže!

Medvedek ji je kot punčka.
a punčke res ne mara,
medvedek je mehkejši,
kakor punčka vsaka!

Z njim zaspi, se zbudi,
sanje da ji res prijazne,
še moja babica z njim bi zaspala,
če toliko, res toliko, ne bi bila stara.

KAKOR ROŽA OVENETI (I. 2002)

Kakor roža sem cvetela,
kakor roža bom ovenela.
Brez vode dolgo ne bom živela.

Pred kratkim sem zacvetela,
se lepo imela,
a zdaj vode ni moč črpati,
ker vodnjaka več ni
in ker še zadnja kapljica
je s teboj odšla.

Brez vode ne bom preživela,
še prekmalu bom ovenela.
Le upam lahko,
da našel nov vodnjak se bo
in rožici podaril vodo.

ROŽICA (I. 2002)

Srečala sem ga,
rekel mi je »rožica«.
Nekaj tednov skupaj sva prebila,
v sanjah se budila,
prehitro, prehitro zame minilo je vse.
Ko odšel je,
mi na uho šepnil je:
»Rožica bodi brez skrbi, vrnem se.«

Težko sem ga čakala,
še vedno v sanjah živela
in po njem hrepenela.

Ko leto minilo je,
se res k meni vrnil je.
Spet poklical me je »rožica...«
in dejal, da ustalil pri drugi se je
in da naj še naprej cvetim,
da naj poskusim pozabiti vse
in da še veliko fantov na svetu je.

Takrat došla sem,
da bil je le metulj,
ki z rožicami hranil se je!

PRINC SANJ (I. 2002)

... podal mi je roko
in zaplesala sva v noč to.
Luna pot nama je kazala
midva ob glasbi sva plesala!
Oči so govorila
da te noči ne bova pozabila,
in usta bodo zamolčala,
da sva poljub si dala.
Čas ustavil se je,
ljubezen je zagrela me.
Njegove oči,
tako lepe,
tako nebeške,
tako svetleče
povedale so mi,
da po meni hrepeni,
da si me želi.
V tej lunini noči
sva samo midva ostala,
iz časa odplesala ...

Zbudila sem se in spoznala,
da sanjam sem se predala.
Polna energije sem vstala
in z upanjem v nov dan odšla,
da princa svojih sanj bom le našla.

HITROST (l. 2003)

Koliko življenj si že vzela?
Koliko ljudi prizadela?
Vsak dan tvoja žrtev na seznamu je,
vsak dan nekdo zaradi tebe ubije se!

Hitrost...

Zakaj zavajaš nedolžne ljudi?
Zakaj vsak ti sledi?

Ko mlad fant za volanom sedi,
samo tebe, hitrost, si želi.
S teboj občutek svobode doživi,
kar drvi in drvi,
počuti se kot da lebdi ...
A ti?

Igraš se z njim dokler se ne zaleti,
če ima srečo preživi
in spozna kako zahrbtna si bila.

O ja!

Ljudje te obožujemo,
na opozorila se ne oziramo,
dokler tega ne doživimo,
dokler zaradi tebe ne trpimo
in če živi ostanemo,
si te za večno zapomnimo
in se ti izognemo!

Hitrost – sebična morilka,
ti smrti si največja nosilka,
znova in znova na prizorišču
vsak stoti na pokopališču.

POT ŽIVLJENJA (l. 2002)

Levo ali desno?
Naravnost ali nazaj?
Vse to je vprašaj!
Kam naj grem?
Po katerih poteh?

Na križišču dneva in noči stojim,
na križišču življenja in smrti čepim.
Odločitve pa ni in ni,
poti med seboj ni moč ločiti.

Veter piha zdaj v to
zdaj v ono smer,
jaz pa še vedno ne vem
kam naj grem?
Nočem se prenagliti
in tako usodno napako storiti.

Ko megla nad menoj se je spustila
je v meni strah obudila.
Nisem hotela še umreti,
hotela sem živeti!
V stiski pot sem iskala,
ki v dan življenja bi me peljala.

Nekdo prisrčno stisnil za roko me je,
začutila sem kako močno si želi,
da vrnem se.

Takrat sem vse moči napela
in se po tej svetli poti povzpela.
Samo želja in trdna volja
mi je še eno možnost dala,
da v pot življenja sem se podala.

SMRT (I. 2002)

Rodimo se in živimo,
spomine na preteklost budimo,
v sedanosti izkušnje lovimo
in v skrivnostno prihodnost strmimo.

Vendar konec verige življenja
se vsi bojimo,
bojimo se tega, kar se nam zgodi,
ko življenje na nitki visi,
ko smrti gledamo v oči.

Enkrat vsakdo bo umrl,
v sanje drugega sveta poletel.
Zapustil ta kruti svet
in v raju živel.

Mogoče kdaj nazaj bo prišel.
se ponovno rodil
in ponovno zaživel.
Dokler usoda ne bo sklenila
in ga znova pogubila.

DRAKULA (I.2006)

Nebo zagrnjil je črn oblak,
iz prahu in dima vstal je sovrag.
Na črnem konju in s krvjo na rokah,
z željo po maščevanju vzbudil je preplah.

Mlade, živahne, polne krvi,
takšne najraje on išče ljudi,
mlada in ljubka dekleta,
to je zanj pesem neizpeta.

Tiho priplazi za hrbet se v temi,
dekletu poljub smrti podeli,
z ugrizom za vrat,
ji da večni pečat.

Naj mu bo hvaležna
za večno življenje?
Ali naj ga prekleje,
za večno trpljenje?

Preplah je potihnil,
ni ljudi več bilo,
eno za drugim,
vse k vragu je šlo.

V deželi Transylvanski je poznan
grof Drakula imenovan.
S svojimi vampirji v gradu živi,
preklet do konca svojih je dni!

UJETA V TEMI (I. 2002)

Slišim šumenje vetra,
slišim šumenje morja,
občutim toploto poletja
in verjamem,
da svet je v svojih barvah prelep.

Kako rada bi vse to videla,
kako rada med seboj primerjala,
vendar barve zame so skrivnost,
ne poznam jih in jih tudi ne bom.

Res težko je v temnem svetu hoditi,
samo čutiti, slišati in ničesar videti.

Ne skrivnosti sveta,
ne prelepih gora
in niti sonca, ki na nebu je doma.

S tem moram živeti
in zato ti povem
izkoristi svoje oči
in opazuje kaj se okrog tebe godi.
Kajti vsi imamo radi svetle dni,
kot pa temne noči.
Žal, je moja usoda ujeta v temi!

ZAKAJ ŽIVIM? (I. 2002)

Še vprašaš zakaj živiš?
Mar ne vidiš lepote sveta,
ne vidiš sonca, ki se ti smehlja,
ne vidiš nekoga, ki rad te ima?

Vse to je skrito nekje,
treba je odpreti oči
in se prepričati.
Nekoč vse to videla boš
in spoznala,
da čas si vstran metala.

Zato o vsem premisli zdaj.
Nikoli se ne vdaj!
Verjemi, vredno se je potruditi
in svojo pot v svetlobo oviti!

KLOŠAR (I. 2002)

Po cesti gre,
njegovi mastni lasje,
Izsušen obraz
ter brada, ki na njem visi,
oči pa izpod košatih obrvi
sploh videti ni.
Suknjič pomendran in zakrpan,
od blata ves 'usran',
hlače pa na njem visijo
in od vlage trohnijo,
le čevlji celi se zdijo,
čeprav že bledijo.

Takšen berač je,
priznajmo, kar gnusi nam se.
Če bi malo zase poskrbel,
ne bi prezira doživel.
Pravijo, da obleka naredi človeka,
a tu nekaj ne drži,
ljudje smo vsi.
Vendar velikokrat si po videzu
mnenje o človeku ustvarimo.

A klošar ta
ni takšen za kakršnega večina ima.

On dobroto pozna,
še živalim ničesar ne naredi,
nikoli ne goljufa,
žal, samo v revščini živi.

Nekoč dober delavec je bil,
dokler podjetje ni sklenilo
in nekaj ljudi na cesto odložilo.

Začel novo delo je iskati,
a ga našel ni,
za preživetje je svoj dom prodal
in na cesti obležal.

Za vedno bo berač ostal,
ker nikjer nobenih oblačil ne dobi,
nikjer ne more se umiti in urediti,
da ponovno na lov za delo odšel bi.

Zato zdaj tava v temi,
od ostankov in miloščine živi.
Zdaj pa poglejmo resnici v oči:
»koliko ljudi si po videzu mnenje naredi?«
Glede berača skoraj vsi.

SIROTA (I. 2002)

Vse dni pred oknom sedi
v naravo njene zrejo oči,
žalost v njih se iskri,
solza po licu spolzi,
sledove bolečine pusti.

Sirota uboga ostala je sama,
ker neznano kam odšla njena je mama,
za očetom tudi ni nobenih sledi,
vse se skrivnostno vrti.

Ona pogreša dom,
pogreša toplino,
najbolj pa družino.
Bog ve od kje in kod
se vzel je ta otrok.
Pred pragom so jo pustili,
tako ji hrano zagotovili.

Kljub temu zaveda se,
da nekateri otroci
starševske topline ne poznajo,
pa čeprav starše imajo.

MISIJA IZ VESOLJA (I. 2002)

Že milijone let
hodimo na vaš planet.
Že milijone let
občudujemo ta vaš svet.

Zemljan, a zavedaš se,
da Zemlja dar vam je?
Da kralji živih bitij ste?
Da v sistemu prevladujete?

Ne uničujte je!
Skozi stoletja okrog nje
oblak dima in prahu nabira se.

Naša misija s tem še ni končana.
Naša pot vam je neznana.
Za naš obstoj vam ni mar,
verjamete, da vse je izmišljotina,
znotraj prazna, okoli pa lupina.

Ko ponovno bomo se vrnil
boste mogoče tako napredovali,
da končno bomo se spoznali.

Čez tisoč let se spet bomo oglasili,
vaši novi civilizaciji sledili.
Ja, čez tisoč let se bomo oglasili
in vas spet nase opozorili.

SLOVO (l.2003)

Vsa v belem na vrhu skale stoji,
vetru se prepusti.
Kakor angel je lepa,
kakor boginja v svetlobo odeta...
Kam njeno srce si želi?
Po čem hrepeni?

Njeni svetli lasje valovijo,
njene lepe roke drhtijo,
le veter občuti vso bolečino,
ki skriva se za to milino.

Kakor ptica se pognala je v globino,
za vedno je odšla v črnino,
še zadnjič svobode dih je začutila,
ne, ne bo se več vrnila.

Nobeden ni vedel
od kod je prišla,
nobeden ni vedel
zakaj je odšla.

NAGROBNIK (l.2005)

Ko se bom poslovila od sveta,
Ko moja duša bo odšla,
Naj nihče ne potoči solza,
Naj lep spomin name ima.

Moj mrtvaško bled obraz,
Naj s tančico bo pokrit,
Saj to nisem več jaz,
Zato svetu naj bo skrit.

Ptički naj v slovo zapojejo,
Vsi naj se name spomnijo,
Me z rož'cami pokopljejo
V srčku pa ohranijo.

Moje telo je mrtvo,
Prenekatero srce je strto,
A moja duša živi,
Nad ljubljenimi bedi.

Sem v vetru, ki pihlja.
Sem na nebi 'tista' zvezdica.
Sem vsepovsod s teboj,
Zato ne jokaj za menoj.

*[Želim, da tale pesem nekoč krasila bo
nagrobnik moj, saj bodo le pesmi tiste, ki
ostale bodo za menoj.]*

RANJENO SRCE (I. 2006)

Hrepenenje me je ubilo,
v temo me zavilo.
Srce je oledenelo,
ljubiti nikoli ne bi smelo!

Bo čas stopil led?
Bo srček hotel na novo zaživet?

V ljubezen najino sem verjela,
ostra sulica me v hrbet je zadela.
Nisem mogla besedam verjeti,
v mori začela sem živeti!

Bo čas pregnal moreče sanje?
Bom začela spet verjeti vanje?

Kdor premore ljubezensko vrlino,
ta v meni zacelil bo brazgotino.
A jaz nikoli več ne bom tako ljubila,
izkušnja me tega je izučila.

ŽIVETI (I. 2006)

Življenje ni brez viharja,
zato potrebuje mornarja.
Glej, da ti boš dobro barko vodil,
da ne boš nikjer zablodil.

Imej srce za druge ljudi,
saj veš kako včasih lahko boli,
ko čas razjeda ti srce,
ko vanj vpisuje trpeče to ime.

Vedno poglej proti soncu
in vedi, da nisi še na koncu.
Sledi mu in se ne nazaj oziraj,
seno sledečo ignoriraj.

In ponovno boš spet zaživel,
v duši spokojen mir imel.
Ne vihar ne bridko gorje,
ti ne bo več razjedalo srce.

ČUSTVEN VIHAR (I. 2009)

Ujetnik sem svojega srca,
nemočna duša, ki je ranjena.
Srce, ki po nemogočem hrepeni,
duša, ki sploh ne ve česa si želi,
neprespane zato moje so noči.

Kje se skriva ljubezen, sreča, radost in
veselje -

to le preproste so moje srčne želje,
da srečo z nekom bi delila,
da brezpogojno bi ljubila,
da življenja radostno bi se veselila.

A ko temna noč spusti se na zemljo,
moje srce postane žalostno,
saj čuti vso praznino,
to navdaja me z bolečino,
včasih zaradi tega jeza me premaga,
a zmeraj na koncu žalost zmaga.

Kdo le razumel bi ta čustven vihar,
ki v meni divja,
če še sama prav dobro ne razumem ga!?!

VILINSKA KRALJICA (I. 2011)

Ko zjutraj se meglica vstaja,
čarobnost njena me opaja.

Zazrem se v meglico,
v to srebrnobelo resnico,
a ni ona samo meglica,
to je lepota -
vilinska kraljica!

Nisem je ujela,
prehitro je zletela,
nevidna fizičnim očem,
a vidna kdor gleda s srcem.

Zapihala je sapica
dotaknila se mojega srca,
in drevesa so zašumela
vem, da meni so zapela:
"Ne boš, ne boš je ujela,
dovoli ji, da bo sama posedela!"

Prvo pesem sem napisala pri 12. letih. Največ pesmi sem napisala med 16. in 21. letom starosti. Zadnjo pesem pa sem napisala pri 26. letih.

Jasmina Erjavec